

er kommet til den Dvertydning, at vi ikke bør votere Alderstillsæg, førend vi have opnaaet Gæringingen, som svarer til de Forhold, hvorunder vi befindes os, saa gaaer jeg ind paa de forskjellige Forslag, som foreligger som subsidiaire, som dem, vi maaskee kunne holde os til, naar det skulde vise sig, at vor Votering iøvrigt skulde lide Skibbrud. Vi have i alle Love, hvor Embedsclassens Stilling har været for, mødt stor Modstand og stødt paa Stær, hvormod vore Voteringer i Almindelighed have bristet. Det kan være muligt, at det ligeledes vil blive vor Skæbne i dette Tilfælde, men det er godt, at det bliver tydelig seet, at Forholdene ere saadanne (Hør!). Gaaer jeg nu over til Betragtning af det Enkelte, saa kommer jeg da her til det Vædringsforslag, som jeg har optaget fra en anden Rigsdagsmand. Havde jeg selv stillet Vædringsforslaget, saa havde jeg upaatvivlelig givet det en nogen anden Stikkelse; men, saadant som det staaer, indeholder det dog en efter min Mening meget god og heldig Tanke, den nemlig, at man ikke lader disse eensartede Embedsmænd strax træde op i den fulde Nydelse af den Lønning, som er den høieste, som kan gives for et Embede af denne Art. Han har søgt at gradere disse Embedsmænd og han har — og deri har han efter min Mening ikke havt Ret, deri vilde jeg ikke have fulgt ham — stillet den høieste Gage endnu højere; det troer jeg ikke er ganske heldigt. Hvad de forskjellige Forslag angaaende Alderstillsæg angaaer, da har jeg under Behandlingen af den forrige Lov udtalt mig væsentligt derom; jeg troer imidlertid, at den ærede Rigsdagsmand, som talte først, ikke saa ganske rigtigt har opfattet disse Alderstillsægs egentlige Væsen. Han har nemlig sagt, at det i Reglen vil være Tilfældet, at en Embedsmænd, efter først at være indtraadt i et lavere Embede, vilde komme til at indtræde i et af de højere og hyppigt i det høieste lidt efter lidt, paa Grund af sin Virksomhed i Embedet, og der vilde han saa med en højere Gage forene det

store Alderstillsæg. Saaledes troer jeg rigtigt at have opfattet ham (Ja!); men, har jeg forstaaet Meningen af Alderstillsægene rigtig, saa gaae de ud paa netop det Modsatte, og jeg troer ogsaa, at, saaledes som Finansministeren har fortolket det, er Meningen netop den, at, naar han ikke træffer større Dygtighed mellem de yngre gagerede Embedsmænd, saa lader han dem med Rolighed blive staaende og falder derimod de dygtigere Kræfter, om det end skulde være meget tidligt og meget hurtigt, til de højere Poster. Og hvorfor gjør han dette med saa meget større Rolighed? Fordi han veed, at efter en vis Tids Forløb ville disse Mænd dog ikke savne Belønning for den Art Tjenester, de yde, og som ikke bestaaer i nødvendigviis at lægge stor Dygtighed for Dagen til at kunne forvalte det Større, men kun i en stadig Dygtighed og Nidkærhed i Forvaltningen af det Mindre. Denne Nidkærhed er en Fortjeneste, som man ikke bør lade upaaagtet, og man maa vel lægge Mærke til, at i en Tid, hvor vor Regering har svære Kampe med det tilvante Krav paa Alderstjenestens Adkomst, som gjør Fordring paa de høieste Poster uden Hensyn til den egentlige Dygtighed — da, siger jeg, maae vi tage Hensyn til, at vi ikke i et saadant Dieblif berøve Regeringen det Mittel, som giver den selv Styrke, og viser de Paatrængende tilbage; thi hvormeget vi endogsaa sige, at den i sin Embedsmyndighed skal finde Kraft og Styrke nok til at kunne modstaae saadanne forskellige Fordringer, veed vi dog godt, at det sjelden er muligt, naar der ikke bagved denne Magt ligger en Tanke som denne: Du gjør den Mand ikke Uret, om Du tvivler om hans særdeles store Dygtighed; — det er vanskeligt at finde særdeles dygtige Embedsmænd, man kommer let til at tvivle; — men Du gjør ingen stor Uret, om Du ogsaa tager noget feil; thi Du henviser ham, til en anden Art Forfremmelse, hvortil der ogsaa i en meget væsentlig Grad tages Hensyn.“